

Súd: Okresný súd Kežmarok
Spisová značka: 10C/106/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8416202651
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 05. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Tomáš Saraka
ECLI: ECLI:SK:OSKK:2018:8416202651.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Kežmarok sudcom Mgr. Tomášom Sarakom v spore žalobcu: CREDITEXPRESS Slovensko s.r.o., so sídlom Záhradnícka 4882/46, 821 08 Bratislava - mestská časť Ružinov, IČO: 35 974 141, zastúpeného JUDr. Ludmilou Jurčovou, advokátkou, so sídlom Michalská 9, 811 01 Bratislava, proti žalovaným: 1/S. o zaplatenie 5.981,49 eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Súd žalobu **z a m i e t a** .

II. Náhradu trov konania stranám sporu **n e p r i z n á v a** .

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa žalobou, ktorú doručil tunajšiemu súdu dňa 16. 5. 2016 domáhal, aby súd uložil žalovaným povinnosť zaplatiť mu sumu 5.981,49 eur, zmluvný úrok vo výške 1.129,98 eur, úrok z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 7.021,47 eur od 1. 4. 2015 do zaplatenia a nahradiť mu trovy konania.

2. Žalobou uplatnený nárok odôvodnil tým, že žalovaní uzavreli dňa 4. 2. 2014 so Slovenskou sporiteľňou, a.s., so sídlom Tomášikova 48, Bratislava, IČO: 00 151 653 (ďalej len pôvodný veriteľ) v zmysle § 497 až § 507 Obchodného zákonníka zmluvu o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXX, podpisom ktorej im vznikla povinnosť splatiť poskytnutý úver v dohodnutom čase spolu s dohodnutými úrokmi, poplatkami a nákladmi spojenými s úverom. Tvrdil, že dňa 5. 3. 2015 žalovaným pôvodný veriteľ zaslal list - oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti v ktorom im oznámil zosplatenie pohľadávky zo zmluvy o splátkovom úvere ku dňu 2. 3. 2015 a vyzval ich k úhrade dlžnej sumy vo výške 7.227,72 eur v lehote do 15 dní od doručenia tohto oznámenia. Žalovaní podľa tvrdenia žalobcu k úhrade dlžnej sumy opätovne boli vyzvaní aj právny zástupcom žalobcu dňa 4. 11. 2015, pričom k danému dňu dlh bol vo výške 8.410,48 eur, no k úhrade dlžnej sumy do dňa podania žaloby nedošlo. Žalobca v žalobe uviedol, že dňa 27. 3. 2015 došlo k uzavretiu zmluvy o postúpení pohľadávok číslo 0364/2015/CE medzi Slovenskou sporiteľňou, a.s. ako postupcom a žalobcom ako postupníkom, predmetom ktorej bola dohoda o odplatnom postúpení pohľadávok so všetkými právami ktoré sú spojené s postúpenými pohľadávkami za podmienok uvedených v zmluve. Žalobca tak podľa svojho tvrdenia v žalobe je oprávnený požadovať od žalovaných úhradu dlžnej sumy, ktorá pozostáva z istiny vo výške 5.981,49 eur, zmluvného úroku vo výške 1.129,98 eur, čo je vyčíslený úrok z úveru za obdobie od poskytnutia úveru do vyhlásenia mimoriadnej splatnosti pohľadávky pri fixnej úrokovej sadzbe 19,90 % ročne dohodnutej v zmluve a úroku z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 7.021,47 eur (istina a zmluvný úrok) odo dňa 1. 4. 2015 do zaplatenia.

3. Ako dôkazy na preukázanie svojich tvrdení žalobca v žalobe označil Zmluvu o splátkovom úvere zo dňa 4. 2. 2014, oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti z 5. 3. 2015 a posledný pokus o zmier.

4. Žalovaní sa k žalobe, ktorá im spolu s prílohami a výzvou vyjadriť sa k nej bola do vlastných rúk doručená dňa 25. 8. 2017 (žalovaný v 1. rade) a dňa 16. 10. 2017 (žalovaná v 2. rade), písomne nevyjadrili.

5. Na prejednanie sporu súd nariadil pojednávanie na ktoré sa žalovaní napriek riadnemu a včasnému predvolaniu doručenému im dňa 12. 3. 2018 nedostavili. Neúčast' na pojednávaní neospravedlnili, o jeho odročenie nežiadali. Na pojednávanie sa nedostavil ani právny zástupca žalobcu, ktorý neúčast' na pojednávaní písomne ospravedlnil, o jeho odročenie nežiadal. V súlade s ust. § 180 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) súd rozhodol, že pojednávanie vykoná v neprítomnosti strán sporu, nakoľko nebol daný návrh ani dôvody odročenia pojednávania v zmysle § 183 a § 184 CSP.

6. Súd sa oboznámil s obsahom žaloby, s obsahom žalobcom predložených listinných dôkazov, a to Zmluvy o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 4. 2. 2014 s prílohou, s obsahom Oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti zo dňa 5. 3. 2015 s dokladom o doručení žalovaným, s obsahom žalovanému v 1. rade adresovaného posledného pokusu o zmier a zistil tento skutkový stav:

7. Dňa 4. 2. 2014 žalovaní v 1. a 2. rade uzavreli v Poprade so Slovenskou sporiteľňou, a.s. ako bankou písomnú zmluvu označenú ako „Zmluva o splátkovom úvere“, predmetom ktorej bolo poskytnutie splátkového spotrebného úveru vo výške 6.000,- eur žalovaným. Žalovaní sa zaviazali splatiť tento úver v 120 mesačných splátkach vo výške 121,11 eura splatných k 10. dňu kalendárneho mesiaca, so splatnosťou poslednej splátky dňa 10. 2. 2024, a to odpísaním z účtu pre splácanie. Celková čiastka spojená s úverom mala byť podľa zmluvy vo výške 14.528,63 eur, pri RPMN 23,37 % a úrokovej sadzbe 19,90 % p.a. - fixnej do splatnosti. Priemerná hodnota RPMN bola uvedená vo výške 13,43 %. V článku I bod 10 zmluvy je uvedené, že ak dôjde k akémukoľvek prípadu porušenia, napr. v prípade nesplácania pohľadávky riadne a včas je banka oprávnená okrem iného postúpiť pohľadávku. V článku III zmluvy označenom ako Záverečné ustanovenia v bode 3 je uvedené, že dlžník vyhlasuje, že sa oboznámil so súčasťami úverovej zmluvy, ktorými sú Všeobecné obchodné podmienky, úverové podmienky, Sadzobník a podmienky určené zverejnením, súhlasí s nimi a zaväzuje sa ich dodržiavať. Vyššie uvedené skutočnosti súd zistil z písomného vyhotovenia predmetnej úverovej zmluvy.

8. Žalobca v spore tvrdil, že ku dňu 2. 3. 2015 pôvodný veriteľ vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru, na dôkaz čoho predložil súdu žalovaným adresované „oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti“ zo dňa 5. 3. 2015 (čl. 9 a 10 spisu) spolu s dokladom o doručení žalovaným. V oznámení o vyhlásení mimoriadnej splatnosti žalovaným oznámil, že vzhľadom na porušenie v zmysle bodu 8.1 písm. a) produktových obchodných podmienok pre hypotekárne a splátkové úvery vyhlasuje mimoriadnu splatnosť úveru ku dňu 2. 3. 2015 a žiada o uhradenie dlžnej sumy vo výške celkom 7.227,72 eur najneskôr do 15 dní.

9. Listom označeným ako „posledný pokus o zmier“ zo dňa 4. 11. 2015 mal byť žalovaný v 1. rade právnym zástupcom žalobcu vyzvaný k úhrade dlhu z predmetnej zmluvy vo výške 8.410,48 eur najneskôr do 13. 11. 2015.

10. Žiadne iné dôkazy žalobca súdu nepredložil, ani neoznačil žiadne ďalšie dôkazy, najmä dôkazy na preukázanie svojej aktívnej vecnej legitímácie, keďže zmluvu o úvere ktorú predložil a z ktorej žalobca vyvodzuje žalovaný nárok neuzavreli žalovaní s ním, ale s bankou - Slovenskou sporiteľňou, a.s.

11. Žaloba žalobcu bola súdu doručená dňa 16. 5. 2016, teda ešte za účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. - Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“). Ten bol dňom 1. 7. 2016 nahradený zákonom č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), pričom podľa prechodných ustanovení CSP, a to konkrétne § 470 ods. 1 ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Vzhľadom na uvedené sa počnúc dňom 1. 7. 2016 aj sporná vec riadila ustanoveniami CSP.

12. Podľa ust. § 215 ods. 1 a 2 Civilného sporového poriadku súd rozhodne na základe zisteného skutkového stavu. Skutkový stav sa zisťuje procesným postupom podľa tohto zákona.

13. V čase keď žalobca podával žalobu platilo ust. § 153 ods. 1 O.s.p., podľa ktorého súd rozhodne na základe skutkového stavu zisteného z vykonaných dôkazov, ako aj na základe skutočností, ktoré neboli medzi účastníkmi sporne, ak o nich alebo o ich pravdivosti nemá dôvodné a závažné pochybnosti.

14. Povinnosťou žalobcu vyplývajúcou mu z ust. § 79 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku účinného v čase podania žaloby bolo už v žalobe pravdivo opísať rozhodujúce skutočnosti a označiť dôkazy, ktorých sa dovoláva. Ďalšou jeho povinnosťou bolo už k žalobe pripojiť listinné dôkazy, na ktoré sa odvoláva, okrem tých, ktoré nemôže pripojiť bez svojej viny (§ 79 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku).

15. Podľa § 101 ods. 1 O.s.p. účinného do 30. 6. 2016 účastníci sú povinní prispieť k tomu, aby sa dosiahol účel konania najmä tým, že pravdivo a úplne opíšu všetky potrebné skutočnosti, označia dôkazné prostriedky a že dbajú na pokyny súdu.

16. V zmysle ust. § 120 ods. 1 O.s.p. účinného do 30. 6. 2016 účastníci sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Súd rozhodne, ktoré z označených dôkazov vykoná. Súd môže výnimočne vykonať aj iné dôkazy, ako navrhujú účastníci, ak je ich vykonanie nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci.

17. Skôr než súd pristúpi k uvedeniu konkrétnych dôvodov svojho rozhodnutia o zamietnutí žaloby žalobcu, vzhľadom na ich povahu považuje za potrebné pripomenúť niekoľko základných teoretických východísk a princípov, ktorými sa riadilo občianske súdne konanie v čase podania žaloby žalobcu a ktorými sa rovnako, ba ešte výraznejšie riadi aj aktuálne sporové súdne konanie. Pri pripomenutí a ozrejmení daných princípov si súd pomôže základnými komentármi tak k Občianskemu súdnemu poriadku (Števček, M., Ficová, S. a kol. Občiansky súdny poriadok. Komentár. 1. vydanie. Praha : C.H.Beck, 2009), ako aj k aktuálnemu procesnému sporovému predpisu, ktorým je Veľký komentár k Civilnému sporovému poriadku autorov Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Praha : C. H. Beck., 2016.

18. Civilný proces sporový sa riadi (okrem iného) princípmi dispozičným a prejednacím, princípom kontradiktórnosti, princípom koncentrácie a (s ním spojeným) princípom formálnej pravdy. Pre úspech v sporovom konaní je nevyhnutné, aby strana sporu uniesla svoje dôkazné bremeno, t.j. dokázala pred súdom pravdivosť svojich tvrdení o relevantných hmotnoprávných skutočnostiach. Primárne by všetky relevantné a rozhodujúce skutkové tvrdenia žalobcu mali byť uvedené v žalobe. Súd môže dať stranám možnosť riadne splniť povinnosť tvrdenia a dôkaznú povinnosť aj dodatočne (§ 181 ods. 4 CSP), tento postup je však na úvahe súdu. Unesenia dôkazného bremena, ako predpoklad úspechu strany sporu v konaní, je dôležitým definičným znakom civilného sporového konania. Za „svoj“ výsledok konania je takto plne zodpovedná sporová strana. Rovnako dôležitým znakom sporového procesu, ktorý ho diferencuje od procesu mimosporového, je uplatnenie prejednacieho princípu, podľa ktorého súd (až na výnimky uvedené v § 185 a v sporoch s ochranou slabšej strany, ktoré ale slúžia na ochranu slabšej strany, ktorou tu žalobca nie je) nemôže vykonať dôkazy, ktoré strany sporu nenavrhl. Práve tento aspekt výrazne ovplyvňuje rozsah skutkového základu rozhodnutia vo veci samej. V klasickom spore je uvedenie a preukázanie relevantných skutočností povinnosťou a zodpovednosťou sporových strán za minimálnej procesnej aktivity súdu a vec je „zrelá“ na meritórne rozhodnutie nie až vtedy, keď boli všetky relevantné skutočnosti preukázané, ale už v momente, keď niektorá zo sporových strán prestala (resp. premeškala príležitosť) „posúvať“ spor k ďalším skutkovým zisteniam. V klasickom sporovom konaní súd nevstupuje v pozíciu aktívneho vyšetrovateľa, ale v pozícii arbitra, ktorý zistí skutkový stav len z komponentov, ktoré do konania dodali sporové strany. Úlohou súdu teda nie je aktívne vyhľadávať skutkové zistenia a snažiť sa o poznanie „objektívnej“ či „materiálnej“ pravdy, ale zistiť skutkový stav v miere primeranej procesnej aktivite sporových strán. Bez tejto aktivity strán súd v zisťovaní skutkového stavu nepokračuje - uzavrie proces vytvárania skutkového základu pre meritórne rozhodnutie a vec rozhodne. Neúspešnej strane sa tak v konkrétnom prípade môže skutkový stav javiť ako zistený nedostatočne, avšak jeho zisťovanie bolo v súlade s koncepciou sporového konania ukončené ako dôsledok (procesná sankcia) nedostatočnej procesnej aktivity strany sporu (k tomu bližšie pozri vyššie uvedený Veľký komentár, z ktorého súd citoval, strana 798, výklad k § 215 CSP).

19. Súd pri svojom rozhodovaní je povinný rešpektovať uvedené princípy premietnuté do konkrétnych, už vyššie uvedených ustanovení Občianskeho súdneho poriadku účinného v čase podania žaloby a aktuálne do Civilného sporového poriadku a tie sa v konečnom dôsledku premietli aj do rozhodnutia tohto sporu v podobe zamietnutia žaloby žalobcu v celom rozsahu. Žalobca v spore totiž napriek tomu,

že žalobu za neho podával advokát (pôvodný) a napriek tomu, že žalobca pôvodne navrhoval vo veci rozhodnúť platobným rozkazom, teda od stola, bez vypočutia či možnosti vyjadrenia sa žalovanými pred rozhodnutím v spore neunesol dôkazné bremeno, najmä absolútne ničím nepreukázal, že je aktívne vecne legitímovaným na súdne uplatnenie pohľadávky zo zmluvy o úvere uzavretej medzi žalovanými a bankou.

20. Ako už súd uviedol, vychádzajúc z právnej úpravy občianskeho súdneho konania v čase podania žaloby a aktuálne civilného sporového konania sa sporové veci na súdoch prejednávajú v zmysle zásady prejednávacej a zásady kontradiktórnosti. Procesná zodpovednosť za zistenie skutkového stavu slúžiaceho v zmysle ust. 153 ods. 1 O.s.p. (teraz § 215 CSP) pre rozhodnutie vo veci je teda na stranách sporu. V zmysle CSP v spore s ochranou slabšej strany, čo je aj prípad tohto spotrebiteľského sporu síce súd môže výnimočne vyvinúť aj vlastnú dôkaznú iniciatívu, avšak len a výlučne na ochranu slabšej strany - spotrebiteľa, ktorým tu sú žalovaní, nie dodávateľa, ktorým tu je žalobca (viď § 295, § 296 CSP).

21. Povinnosťou žalobcu je tvrdiť rozhodujúce skutočnosti z ktorých vyvodzuje svoj nárok a predložiť, či aspoň označiť dôkazy na ich preukázanie (§ 79 O.s.p., aktuálne § 132 ods. 1, 3 CSP). Dôkazy, ktorých povaha to pripúšťa (najmä listinné dôkazy) je pritom žalobca povinný pripojiť už k žalobe, okrem tých, ktoré nemôže pripojiť bez svojej viny (§ 79 ods. 2 O.s.p. účinného v čase podania žaloby, aktuálne § 132 ods.3 CSP). Povinnosťou súdu potom je posúdiť, či tvrdené skutočnosti sú označenými dôkazmi preukázané.

22. Vzhľadom na uvedené možno zhrnúť, že strana civilného sporového konania má povinnosť tvrdenia i povinnosť dôkaznú, medzi ktorými je úzka vzájomná väzba. Splnenie týchto povinností súd nemôže vynucovať a ich nespĺnenie sankcionovať. Ich nespĺnenie nie je ani nedostatkom, ktorý by bránil pokračovaniu v konaní. Nejde totiž o nedostatky pre ktoré o žalobe žalobcu nemožno konať. Konať o nej možno, nemožno jej však vyhovieť. Preto jedinou sankciou za nespĺnenie povinnosti tvrdenia a dôkaznej povinnosti je neunesenie tzv. bremena tvrdenia a dôkazného bremena, čo má v sporových konaniach za následok neúspech strany sporu, ktorá tieto svoje procesné povinnosti nespĺnila. Na strane sporového civilného konania teda je, aby dbala o ochranu svojich práv aj tým, že úplne a pravdivo opíše všetky skutočnosti rozhodujúce pre konanie vo veci (vigilantibus iura scripta sunt - bdelym patrí právo) a sama strana sporu je povinná starať sa o to, aby rozhodujúce skutočnosti boli súdu predložené, a aby na ne aj označila dôkazy.

23. Uvedené princípy pritom nie sú nové, platili už za účinnosti pôvodnej procesnej úpravy v čase podania žaloby, teda v Občianskom súdnom poriadku. Nový Civilný sporový poriadok príklonom k formálnej pravde a prenesením zodpovednosti za výsledok sporu výlučne na strany sporu tieto princípy len posilnil a zvýraznil.

24. V danom prípade žalobca neunesol dôkazné bremeno pokiaľ ide o preukázanie svojej aktívnej vecnej legitímácie. V žalobe ako dôkazy označil len zmluvu o splátkovom úvere zo dňa 4. 2. 2014, ktorú žalovaní uzavreli s bankou- Slovenskou sporiteľňou, a.s., oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti z 5. 3. 2015 a posledný pokus o zmier. V žalobe neoznačil ani jeden jediný dôkaz na preukázanie, že je aktívne vecne legitímovaným na súdne uplatnenie pohľadávky z predmetnej zmluvy o úvere. Žalobca síce tvrdil, že dňa 27. 3. 2015 mal uzavrieť s pôvodným veriteľom zmluvu o postúpení pohľadávok, no na preukázanie uvedenej skutočnosti v žalobe žiaden dôkaz neoznačil a žiaden taký dôkaz k nej ani nepripojil. Neoznačil a nepredložil taký dôkaz ani do pojednávania a vyhlásenia dokazovania za skončené.

25. Súd, ktorý z podstaty svojho poslania musí byť nezávislý a nestranný nemôže vyzývať žalobcu na predloženie, či doplnenie dôkazov za účelom unesenia dôkazného bremena, aby mohol žalobcovi nárok priznať. V kontradiktórnom sporovom konaní kde neunesenie dôkazného bremena má pre žalobcu za následok stratu sporu či jeho časti nie je povinnosťou, no ani právom súdu žalobcu vyzývať k splneniu dôkaznej povinnosti, keďže jej neunesenie nebráni pokračovaniu v konaní, lebo nejde o procesnú vadu žaloby, ale bráni vyhovaniu žalobe. V opačnom prípade by súd zásadu nestrannosti a rovnosti strán porušil, nakoľko by tým jednej strane pomáhal k úspechu v spore, keďže nejedná sa o odstraňovanie väd podania na ktoré dopadá § 129 CSP, resp. v čase podania žaloby § 43 ods. 1 O.s.p. Žalobca tu neunesol v konaní dôkazné bremeno ani o základnej skutočnosti ktorú súd musel skúmať - aktívnej vecnej legitímácii žalobcu na uplatnenie pohľadávky zo zmluvy o úvere uzavretej medzi žalovanými

a bankou, odhliadnuc od toho, že ani na preukázanie samotnej pohľadávky nepredložil dostatočné dôkazy (dôkaz o vyplatení úveru žalovaným, platobnú históriu, upozornenie žalovaných na možnosť predčasného zosplatnenia úveru podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka či Obchodné podmienky banky na ktoré sa odvoláva oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru, nakoľko základnou zákonnou podmienkou predčasného zosplatnenia pohľadávky je dohoda strán o takej možnosti, ktorá sa tu mala nachádzať práve v bode 8.1 písm. a) Obchodných podmienok, ktoré ale predložené neboli).

26. Z uvedených dôvodov súdu neostávalo iné, než žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietnuť.

27. Koniec koncov, právny názor súdu o neunesení dôkazného bremena žalobcu vo vzťahu k jeho aktívnej vecnej legitímácii z totožných dôvodov už pre žalobcu nemôže byť nijako nový či prekvapivý. V tejto súvislosti súd podporne poukazuje na obdobné spory žalobcu kde súdy pre neunesenie dôkazného bremena a nepreukázanie aktívnej vecnej legitímácie žalobcu zamietli jeho rovnaké žaloby, viď napr. rozsudok Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 11C/55/2016 alebo rozsudok Okresného súdu Svidník sp. zn. 7Csp/50/2017.

28. Súd pre úplnosť uvádza, že povinnosť súdu podľa § 43 ods. 1 O.s.p. účinného v čase podania žaloby ako aj poučovaciu povinnosť súdu, teraz obsiahnutú v § 160 CSP nemožno zamieňať s povinnosťou strany sporu upravenou v § 120 ods. 1 O.s.p., ktorá bola prebratá aj do ust. § 132 ods. 1 CSP (podporne k tomu pozri napr. rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 19Co/253/2016). Odvolací súd sa tam stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že žalobca nepreukázal svoje tvrdenia uvádzané v žalobe s tým, že uvedené nie je možné vykladať tak ako to robí odvolateľ, že súd ho nevyzval na doplnenie jeho podania. Podľa krajského súdu, cit.: "žaloba žalobcu nebola nesprávna, neúplná ani nezrozumiteľná, preto nebol namieste postup podľa vtedy platného a účinného § 43 ods. 1 O.s.p. tak, ako to tvrdí žalobca. Úlohou žalobcu bolo predložiť dôkazy o svojich tvrdeniach, čo žalobca neurobil. V žiadnom prípade nebolo úlohou súdu vyzývať žalobcu na preukázanie svojich tvrdení, lebo táto povinnosť žalobcovi vyplývala vtedy z ust. § 120 ods. 1 O.s.p., lebo povinnosť navrhnúť alebo označiť dôkazné prostriedky v občianskom súdnom konaní je povinnosťou účastníkov konania, ktorá im bola všeobecne uložená v citovanom ust. § 120 ods. 1 O.s.p. účinnom v čase podania žaloby a rozhodovania súdu prvej inštancie. Iba v prípade, ak uvedenú povinnosť účastník konania, teraz strana sporu splní platí, že uniesol bremeno tvrdenia. Existencia tvrdenej skutočnosti podmieňuje existenciu dôkaznej povinnosti, teda povinnosti účastníka konania, teraz strany sporu označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Povinnosť tvrdenia a tiež aj dôkazná povinnosť sú náležitosťami žaloby vyplývajúcimi z ust. § 79 ods. 1 O.s.p., teraz § 131 až § 135 C.s.p. Obidve uvedené procesné povinnosti vyplývajú účastníkom konania, teraz stranám sporu aj z iných ustanovení a ich nedodržanie nie je procesne sankcionované, môže sa však prejaviť nepriaznivo vo veci samej, keď predstavujú ujmu pre stranu sporu, ktorá si svoju procesnú povinnosť nespĺnila. Obidvom uvedeným povinnostiam zodpovedá dôkazné bremeno ako procesný inštitút, ktorý spočíval v zodpovednosti strany sporu za to, že v konaní bude preukazovať tie rozhodné skutočnosti, ku ktorým sa dôkazné bremeno viaže. Iba ak žalobca unesie dôkazné bremeno, je to dôvod na vyhoviecie jeho žaloby; ak ho neunesie, je to dôvod na vydanie opačného rozhodnutia, t.j. zamietnutie jeho žaloby. Z uvedeného je jednoznačne možné ustáliť, že nebolo povinnosťou súdu prvej inštancie vyzývať žalobcu na doplnenie alebo opravu jeho žaloby tak, ako sa mylne domnieva žalobca. Práve naopak, bolo povinnosťou žalobcu preukázať oprávnenosť svojho nároku a o tvrdených skutočnostiach predložiť aj dôkazy. Keďže uvedené procesné podmienky zo strany žalobcu neboli dodržané, správne súd prvej inštancie žalobu žalobcu zamietol".

29. Žalobca neoznačil ani nepredložil žiaden dôkaz na preukázanie svojej aktívnej vecnej legitímácie. Nepredložil žiadnu zmluvu o postúpení pohľadávok a dôkaz, že súčasťou postúpených pohľadávok mala byť aj tu uplatnená pohľadávka voči žalovaným, či oznámenie postupcu o postúpení pohľadávky s dokladom o doručovaní žalovaným, dôkazné bremeno v spore o tejto skutočnosti teda neunesol. V konaní nebolo absolútne ničím preukázané, že pohľadávka Slovenskej sporiteľne a.s. voči žalovaným bola postúpená na žalobcu, nebolo preukázané, že žalobca je aktívne legitimovaný v tomto spore. Žalobca súdu ani nepreukázal z čoho pozostáva žalovaná suma, súdu nepredložil žiaden dôkaz preukazujúci ním tvrdené skutočnosti a na pojednávanie dňa 25. 5. 2018 sa nedostavil. Za daných okolností súdu neostávalo iné, než žalobu žalobcu pre neunesenie dôkazného bremena v celom rozsahu zamietnuť.

30. Súd už uviedol, že neunesenie dôkazného bremena nie je vadou, ktorá by odôvodňovala odstraňovanie väd žaloby a postup podľa § 43 O.s.p. či terajšieho § 129 CSP, čo potvrdil vo vyššie uvedenom rozhodnutí aj Krajský súd v Prešove. Žaloba žalobcu, v ktorej neoznačí dôkazy na preukázanie svojich tvrdení a ani ich k nej nepripojí nie je procesne nesprávna, neúplná ani

nezrozumiteľná. Súd postupom podľa § 43 O.s.p. či § 129 CSP nemá a ani nesmie žalobcovi pomáhať k úspechu v spore, má ním len odstraňovať vady žaloby v prípade, že napr. žalobca ako dôkaz v žalobe označí listinu, ktorú nedopatrením k nej nepripojí, alebo ak žaloba obsahuje rozpory, či vady spôsobujúce jej neurčitost', nezrozumiteľnosť, nevykonateľnosť žalobného návrhu a podobne. Tu ale nejde o žiaden taký prípad. Ak by tu súd žalobcu vyzval na doplnenie žaloby predložením dôkazov za účelom unesenia dôkazného bremena potrebného pre úspech žalobcu v spore, neodstraňoval by tým vady žaloby, ale nedostatky brániace jej vyhoveniu, čím by absolútne zásadným spôsobom porušil nielen všetky vyššie uvedené procesné princípy a zásady, ale aj svoju nestrannosť a rovnosť strán, čo je neprípustné. Súd v žiadnom prípade nesmie žalobcovi ani „oznamovať“, či jeho nárok za preukázaný považuje alebo nie, hoci by o to žalobca napr. v súvislosti so zvažovaným nevyužitím svojho práva zúčastniť sa pojednania veci na pojednávaní a ospravedlnením svojej neúčasti na ňom žiadal.

31. Súd v tejto súvislosti dáva do pozornosti napr. aj aktuálny rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 26. 10. 2017 vo veci sp. zn. 10Co/109/2017. Krajský súd tam uviedol, cit.: „Odvolateľ si pomerne účelovo zamieňa neúplnosť návrhu/žaloby s neunesením dôkazného bremena. V zmysle žalobcom naznačovaného výkladu by mal súd vyzvať stranu sporu (prioritne žalobcu, ktorý si uplatňuje konkrétny nárok) na predloženie takých dôkazov, na základe ktorých mu bude v spore vyhovené. Takýto prístup je však v zásadnom rozpore so základnými (ústavnými) princípmi civilného sporového konania, a to s princípom rovnosti strán a nestrannosti súdu. Úlohou súdu nie je viesť konanie tak, aby žalobca bol v spore úspešný; navyše spôsobom, kedy by doslova sám súd iniciatívne vymedzoval rozhodujúce skutkové tvrdenia a vyhľadával k nim sa viažuce dôkazy.“

32. V inej veci Krajský súd v Trenčíne v rozsudku zo dňa 25. 3. 2014 sp. zn. 6Co/405/2013 uviedol, cit.: „Súd nie je povinný sám vyhľadávať potrebné tvrdenia za navrhovateľa a vyhľadávať potrebné dôkazy. Nie je povinný po nich pátrať ani by tak dosť dobre nemohol urobiť, pretože by musel vyhľadávať skutočnosti, ktoré sa týkajú rozmanitých súkromných vzťahov medzi účastníkmi. Tie mu nie sú pravidelne známe a vôbec dostupné“.

33. Len pre úplnosť súd uvádza, že vzhľadom na opísanie rozhodujúcich skutočností žalobcom v žalobe a jeho skutkové tvrdenia javí sa, že ani predloženie zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 27. 3. 2015, prípadne aj oznámenia postupcu o postúpení pohľadávky žalovaným by v danom prípade nič nezmenilo na tom, že žalobe žalobcu by tak či tak nebolo možné vyhovieť pre nedostatok aktívnej vecnej legitimácie žalobcu.

34. Predmetom zmluvy o splátkovom úvere zo dňa 4. 2. 2014 uzavretej žalovanými s bankou, ktorej predmetom podnikania, vychádzajúc zo zápisu v obchodnom registri je okrem iného poskytovanie úverov bolo poskytnutie peňažných prostriedkov žalovaným ako dlžníkom so záväzkom dlžníkov tieto vrátiť a zaplatiť úroky, išlo teda o úver, konkrétne o spotrebiteľský úver, čo koniec koncov zodpovedalo aj prejavenej vôli strán, ktoré v zmluve sami poskytovaný úver označili ako „spotrebiteľský úver na čokoľvek“, pričom súčasťou zmluvy ako jej príloha boli aj „štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere“. Nakoľko žalobca v konaní uplatňuje nároky zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, pri ich právnom posúdení by bolo potrebné vychádzať z ustanovení osobitného zákona, ktorým v čase uzavretia zmluvy bol zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a v ostatnom z príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka ktorý je tu lex generalis. Súd v súvislosti s poukazom žalobcu v žalobe na ustanovenia Obchodného zákonníka len pre úplnosť dodáva, že i keby nešlo o spotrebiteľský úver, i tak by vzhľadom na postavenie žalovaných ako spotrebiteľov (§ 2 písm. a/v tom čase účinného zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a § 52 ods. 1 až 4 Občianskeho zákonníka), ktoré je zrejme tak z obsahu zmluvy ako aj označenia žalovaných v nej (žalovaní ako dlžníci sú v časti zmluvy identifikujúcej ich ako stranu záväzku označení identifikačnými znakmi typickými pre fyzické osoby -nepodnikateľov, t.j. menom, priezviskom, bydliskom, rodným číslom, číslom občianskeho preukazu) bolo treba vzhľadom na zákonné kritériá obsiahnuté v zákone č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka uzavrieť, že v prípade Úverovej zmluvy zo dňa 4. 2. 2014 ide bez akýchkoľvek pochybností o vzťah spotrebiteľský, a ako na taký preň platia normy na ochranu spotrebiteľa obsiahnuté tak vo vnútroštátnych právnych predpisoch, ako aj v právnych aktoch Európskej únie.

35. Aktuálne Občiansky zákonník aj výslovne stanovuje (§ 52 ods. 2 veta tretia) že na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva a aj Najvyšší súd Slovenskej republiky už judikoval (viď rozsudok Najvyššieho súdu SR z 21. apríla 2015, sp. zn. 3 MCdo 14/2014), že toto ustanovenie (§ 52 ods. 2 tretej vety Občianskeho zákonníka), sa vzťahuje aj na právne vzťahy založené pred jeho účinnosťou.

36. Čo sa týka otázky aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, vzhľadom na skutočnosť, že veriteľom s ktorým žalovaní uzavreli úverovú zmluvu na základe ktorej mala vzniknúť žalovaná pohľadávka nebol žalobca ale Slovenská sporiteľňa, a.s. a vzhľadom na tvrdenie žalobcu (i keď ničím nepreukázané), že pohľadávka voči žalovaným bola mu pôvodným veriteľom postúpená zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 27. 3. 2015 by tak súd i pri riadnom predložení zmluvy o postúpení pohľadávok, prípadne oznámenia o postúpení pohľadávky musel riešiť otázku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu.

37. Potom by nevyhnutne musel vziať na zreteľ, že veriteľom, s ktorým žalovaní vstúpili do záväzkového úverového vzťahu na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere zo dňa 4. 2. 2014 bola Slovenská sporiteľňa, a.s., teda banka.

38. Zákonná úprava postúpenia pohľadávky bankou alebo pobočkou zahraničnej banky je obsiahnutá v zákone č. 483/2001 Z.z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o bankách“) ako osobitná úprava (lex specialis) pred všeobecnou úpravou (lex generalis) o postupovaní pohľadávok v §§ 524 až 530 Občianskeho zákonníka. Zákonné predpoklady pre platné postúpenie pohľadávky banky, ktoré museli byť splnené v čase postúpenia pohľadávky upravoval v čase uzavretia zmluvy o postúpení pohľadávok medzi Slovenskou sporiteľňou, a.s. a žalobcom, teda ku dňu 27. 3. 2015 § 92 ods. 8 zákona o bankách. Podľa tohto zákonného ustanovenia ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len „postupník“), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

39. Vzhľadom na uvedené a tiež z dôvodov, ktoré súd rozvedie ďalej nemôžu byť podľa názoru súdu žiadne pochybnosti, že zákonom o bankách sú odchylné od všeobecných pravidiel o postúpení pohľadávky v Občianskom zákonníku sprísnené pravidlá pri postupovaní pohľadávok z bánk na iné subjekty. Pre platné postúpenie pohľadávky banky tak musia byť kumulatívne splnené všetky podmienky upravené v § 92 ods. 8 zákona o bankách, pričom predovšetkým a najmä pohľadávka, alebo jej časť môže byť postúpená bankou len vtedy, ak je splatná a to až po predchádzajúcej písomnej výzve banky, a ak klient napriek nej nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní je v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku.

40. Súd nemá najmenšie pochybnosti, že ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách stanovuje podmienky platnosti postúpenia bankovej pohľadávky. V tejto súvislosti treba poukázať okrem iného aj na skutočnosť, že zákon o bankách vo svojich ustanoveniach § 2 ods. 1 a 2 v spojení s § 3 ods. 1 a 2 a § 5 písm. b) a k) umožňuje bankám, teda držiteľom bankového povolenia poskytovať úvery aj z peňažných prostriedkov získaných od iných osôb vo forme vkladov od verejnosti, čo je zákonom zakázané pre každý subjekt bez bankového povolenia, pričom nepochybne aj v záujme znemožnenia obchádzania tejto zákonnej regulácie zároveň zákon o bankách v § 92 ods. 8 (pôvodne § 92 ods. 7) striktné reguluje možnosť postupovania pohľadávok z bankových úverov tak, aby jednak nedochádzalo k postupovaniu ešte nesplatených pohľadávok z bankových úverov (teda z tzv. živých bankových úverov) a aby banky a pobočky zahraničných bánk mohli postupovať len svoje pohľadávky zodpovedajúce peňažnému záväzku či časti peňažného záväzku bankového klienta s ktorým je bankový klient v omeškaní nepretržite dlhšia ako 90 kalendárnych dní aj napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky. Teda banky a pobočky zahraničných bánk môžu postupovať svoje splatné pohľadávky alebo splatné časti svojich pohľadávok len za daných, striktné upravených zákonných podmienok.

41. Vzhľadom na uvedené je pritom podľa názoru súdu neprípustné, aby v spotrebiteľskom vzťahu aj vzhľadom na vnútroštátnu normatívnu právnu úpravu ochrany spotrebiteľa (okrem iného pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách, § 53 ods. 1 až 3 a 5 Občianskeho zákonníka) ako aj európsky systém ochrany spotrebiteľov boli tieto záväzné pravidlá a zákonné podmienky pre platné postúpenie pohľadávky banky obchádzané len prostredníctvom bankami predformulovaných zmluvných ustanovení vrátane obchodných podmienok, ktoré by bankám umožňovali aby ich pohľadávky, ktoré majú voči bankovým klientom (dlžníkom) postupovali na iné subjekty (postupníkov) v rozpore so zákonnými pravidlami podľa ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách. Banka alebo pobočka zahraničnej banky si so svojim klientom síce v zmysle § 89 ods. 1 zákona o bankách môžu zmluvne upraviť práva a povinnosti z obchodov odchyľne od zákona alebo osobitného predpisu, ale to len vtedy ak to zákon ani osobitný predpis výslovne nezakazuje alebo ak z povahy ich ustanovení nevyplýva, že sa od nich nemožno odchyliť. Odkazová poznámka v § 89 ods. 1 zákona o bankách pritom v tejto súvislosti odkazuje okrem iného práve aj na ust. § 53 ods. 1 a 4 Občianskeho zákonníka o zákaze neprijateľných zmluvných podmienok v spotrebiteľských zmluvách. Podľa § 53 ods. 4 písm. b) Občianskeho zákonníka účinného ku dňu uzavretia úverovej zmluvy (4. 2. 2014) za neprijateľnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve sa považuje aj ustanovenie, ktoré dovoľuje dodávateľovi previesť práva a povinnosti zo zmluvy na iného dodávateľa bez súhlasu spotrebiteľa, ak by prevodom došlo k zhoršeniu vymožitelnosti alebo zabezpečenia pohľadávky spotrebiteľa,

42. Súd je toho názoru, že postúpenie bankovej pohľadávky, ktoré je v rozpore so zákonnými pravidlami podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách je právnym úkonom odporujúcim zákonu, a tým absolútne neplatným právnym úkonom podľa § 39 Občianskeho zákonníka podľa ktorého neplatný je právný úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

43. Nedodržaním zákonných podmienok postúpenia bankovej pohľadávky v spotrebiteľských veciach sa takéto postúpenie dostáva do rozporu s dikciou zákona s priamym dopadom na platnosť právneho úkonu. Prezumpcia znalosti predpisov zverejnených v zbierke zákonov pritom vylučuje dobromyseľnosť postupníka.

44. Sprísnenie zákonných predpokladov postúpenia bankovej pohľadávky prostredníctvom podmienok v § 92 ods. 8 zákona o bankách a ich naplnenie musí byť považované za zákonný predpoklad platnosti postúpenia aj z dôvodu, že po postúpení pohľadávky rôznym subjektom už nad pohľadávkou nie je vždy zachovaná kontinuita dôležitého dohľadu centrálnej banky ktorá kontrola je osobitne dôležitá v priebehu trvania úverového vzťahu.

45. Vzhľadom k tomu, že žalobca v žalobe sám uviedol, že k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru bankou malo dôjsť ku dňu 2. 3. 2015, pričom zmluva o postúpení pohľadávok mala byť uzavretá dňa 27. 3. 2015, tak ani predložením zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 27. 3. 2015 by nebolo preukázané splnenie zákonných podmienok pre platné postúpenie pohľadávky, a to z dôvodu nezachovania zákonnej 90 dňovej lehoty medzi výzvou a postúpením pohľadávky.

46. Zo zákona vyplýva podmienka uplynutia 90 dní kalendárnych dní medzi výzvou a samotným postúpením pohľadávky. Jasne to podporuje nielen logika a účel danej zákonnej úpravy, ale aj jej výslovné gramatické zákonné vyjadrenie. Kľúčové sú tu z hľadiska vyjadrenia a celého kontextu prvé dve vety § 92 ods. 8 zákona o bankách, ktoré treba vnímať komplexne a vo vzájomných súvislostiach. Prvá veta jasne hovorí, že Ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len „postupník“), aj bez súhlasu klienta. Druhá veta hovorí, že Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok.

47. Za danej dikcie zákona podľa názoru súdu logicky neprichádza do úvahy iný výklad ako ten, že postupnosť daných krokov musí byť taká, že pri omeškaní klienta ako prvý krok najskôr musí byť

písomná výzva banky, a až po nasledujúcom nepretržitom 90 dňovom omeškaní klienta (druhý krok), ktoré po nej nasleduje je možné platné postúpenie pohľadávky. Slovíčko „napriek“ by v danom kontexte inak nedávalo zmysel, čo jasne potvrdzuje druhá veta predmetného zákonného ustanovenia, ktorá len podporuje záver o tom, že účelom zákona bolo po výzve banky poskytnúť klientovi 90 dňovú ochrannú lehotu, v rámci ktorej môže zvrátiť cesiu pohľadávky banky tým, že ešte pred postúpením uhradí omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane príslušenstva s výnimkou prípadu, kedy by šlo o tak povediac „notorického neplatiča“ ktorého omeškanie by v súhrne presiahlo jeden rok (§ 92 ods. 8 veta druhá, časť za bodkočiarkou).

48. Ak by zákonodarca daným vyjadrením v § 92 ods. 8 zákona o bankách (v prvej vete) nezamýšľal poskytnutie 90 dňovej ochrannej lehoty klientovi banky na zvrátenie postúpenia pohľadávky, potom by druhá veta predmetného ustanovenia (a to tak jej časť pred bodkočiarkou ako aj za ňou) nedávala zmysel, nakoľko v druhej vete sa jasne hovorí že právo postúpiť pohľadávku banka nemá ak klient ešte pred postúpením svoj záväzok celkom uhradí okrem prípadu, kedy by súčet jeho omeškaní presiahol jeden rok, kedy by už ani danou úhradou postúpenie pohľadávky zvrátiť nemohol. To, že dané ustanovenie limituje právo banky postúpiť pohľadávku určitou lehotou je absolútne zrejmé, keďže po výzve banky je klientovi daná možnosť ešte pred postúpením záväzok celkom uhradiť. Je tu teda daná lehota „do postúpenia“, ktorej začiatok sa odvíja práve od výzvy banky. Inak by bolo v podstate na voľnom uvážení banky, či po danej „výzve“ v zmysle prvej vety poskytne na plnenie omeškaného záväzku s príslušenstvom klientovi lehotu len 1 deň alebo 90 dní, čo okrem toho, že by to bolo absolútne netransparentné a vo vzťahu ku klientom absolútne nepredvídateľné, zjavne by ani nenapĺňalo predstavu zákonodarcu, ktorý jasne stanovil, že ak „napriek“, teda aj po písomnej výzve banky je klient aj tak 90 kalendárnych dní v omeškaní, je možné postúpenie pohľadávky s výnimkou prípadu, ak klient ešte pred postúpením, teda práve rámci uvedenej 90 dňovej lehoty svoj záväzok celkom uhradí.

49. V danom prípade žalobca predložil len výzvu - oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru zo dňa 5. 3. 2015 od ktorej do dňa 27. 3. 2015, kedy malo dôjsť podľa tvrdenia žalobcu k uzavretiu zmluvy o postúpení pohľadávky a k postúpeniu pohľadávky neuplynula lehota 90 dní, preto takéto postúpenie pohľadávky by odporovalo zákonu a bolo neplatné a teda i keby žalobca predložil zmluvu o postúpení pohľadávok, jeho žaloba by tak či tak musela byť v celom rozsahu zamietnutá.

50. Pomerne často je pri argumentácii v prospech platnosti postúpenia bankovej pohľadávky zo strany postupníkov takej pohľadávky prezentovaný názor, že v § 92 ods. 8 zákona o bankách je výnimka v možnosti postúpiť pohľadávku pri omeškaní presahujúcom jeden rok. Tento názor ale podľa názoru súdu nemá oporu v zákonomnom znení § 92 ods. 8 zákona o bankách, lebo z toho je zrejmé, že výnimka v druhej vete za bodkočiarkou podľa ktorej ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok (druhá časť druhej vety § 92 ods. 8) sa vzťahuje len k prvej časti tejto druhej vety, teda len k prípadu, keď by notorický neplatič, ktorý meškal so splácaním viac ako rok sa chcel vyhnúť postúpeniu úhradou na poslednú chvíľu (prvá časť druhej vety) ale nijako nesúvisí s prvou vetou § 92 ods. 8 upravujúcou ochrannú 90 dňovú lehotu ako jeden zo zákonných predpokladov postúpenia bankovej pohľadávky.

51. Súd už poukázal napr. na rozhodnutie Okresného súdu Svidník sp. zn. 7Csp/50/2017 ktoré žalobcovi už musí byť známe, keďže aj v danom spore bol žalobcom, no rovnako aj v množstve iných súdnych rozhodnutí (aj všetkých krajských súdov naprieč republikou) je prezentovaný záver o absolútnej neplatnosti postúpenia bankovej pohľadávky uskutočneného v rozpore s § 92 ods. 8 zákona o bankách. V tejto súvislosti súd dáva do pozornosti napr. rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 4Co/145/2014 alebo rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 17Co/139/2017, rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 6Co/757/2015, rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 6Co/46/2016, rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 24Co/79/2015, rozsudok Krajského súdu v Nitre sp. zn. 9Co/254/2016, rozsudky Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17Co/899/2015 a 13Co/204/2016, rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2Co/493/2015, či Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 10Co/406/2015.

52. Ďalej súd podporne poukazuje napr. na rozsudok Okresného súdu Dunajská Streda sp. zn. 16C/149/2014, či Okresného súdu Prešov sp. zn. 9C/226/2014 v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 12Co/240/2015.

53. Súd ďalej podporne poukazuje na aktuálne rozhodnutia Krajského súdu v Prešove, ktorý je odvolacím súdom tunajšieho súdu potvrdzujúce záver o neplatnosti Zmluvy o postúpení bankových pohľadávok v obdobných sporoch (napr. rozsudok 18Co/44/2016 zo dňa 18. 1. 2017, kde sa už konštatuje, že ustálená súdna prax je v tomto smere jednotná) alebo rozhodnutia iných senátov (17Co/139/2017, 14Co/47/2016, 2Co/28/2016, 19Co/150/2016, 8Co/75/2016, 21Co/5/2016, 7Co/75/2016, 6Co/153/2016, 16Co/1/2016, 5Co/159/2015, 17Co/75/2016, 12Co/240/2015, 12Co/33/2016, 23Co/94/2015, 4Co/145/2014, 9Co/175/2015, 15Co/257/2015).

54. Z verejne dostupných rozhodnutí Krajského súdu v Prešove vyplýva, že prevažujúci názor senátov tohto súdu je taký, že zákonné podmienky postúpenia pohľadávky banky inému subjektu ako banke, ktorými sú podľa § 92 ods. 8 Zákona o bankách postúpenie splatnej pohľadávky, s ktorej plnením je spotrebiteľ nepretržite v omeškaní viac ako 90 kalendárnych dní a túto ani napriek písomnej výzve v tejto lehote nesplnil, a od 23. 12. 2015 aj zákaz postúpenia bankovej pohľadávky vybraným subjektom podľa § 17 Zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách poskytovaných spotrebiteľom (zákon č. 438/2015 Z. z.) predstavujú k ustanoveniu § 524 a násl. Občianskeho zákonníka o postúpení pohľadávky osobitné zákonné ustanovenia (lex specialis), ktorých cieľom ratio legis je sprísnenie postúpenia bankovej pohľadávky a vytvorenie priestoru na strane spotrebiteľa zabrániť postúpeniu pohľadávky na subjekt mimo sféru kontrolovanú dohľadovým orgánom. Porušenie týchto zákonných pravidiel spôsobuje neplatnosť právneho úkonu pre rozpor so zákonom.

55. Navyše súd už uviedol, že spôsobilým predmetom postúpenia v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách môže byť iba pohľadávka alebo jej časť, ktoré sú už splatnými, čo je základný zákonný predpoklad pre platné postúpenie pohľadávky banky, ktorý musí byť naplnený v čase postúpenia. V spore pritom nebolo žalobcom unesené dôkazné bremeno ani pokiaľ ide o preukázanie splatnosti pohľadávky v celom rozsahu, ktorá mala byť postúpená žalobcovi podľa jeho tvrdenia, nakoľko v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka pri plnení zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ (tu banka) uplatniť právo podľa § 565 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1964/40/20160701>>Občianskeho zákonníka najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva, pričom žiadne také upozornenie predchádzajúce mimoriadnemu zosplateniu úveru tu preukázané nebolo. Preto, keďže neboli preukázané zákonné podmienky v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka na to, aby už banka mohla vyhlásiť predčasnú splatnosť úveru žalovaných, ktorý podľa úverovej zmluvy konečne splatným bol v celom rozsahu až dňa 10. 2. 2024, nemožno mať pochybnosti, že okrem iného (ak bola dňa 27. 3. 2015 uzavretá zmluva o postúpení pohľadávok bankou so žalobcom), postupovala sa (ako celá) pohľadávka, ktorá nebola splatná v celom rozsahu, čo by bol len ďalší dôvod pre neplatnosť postúpenia a teda nepreukázanie aktívnej vecnej legitímácie žalobcu.

56. Súd bez ohľadu na uvedené, z dôvodov, ktoré vyššie uviedol má za to, že ak by aj boli splnené zákonné podmienky pre mimoriadne zosplatenie úveru, tak ak po výzve- mimoriadnom zosplatení zo dňa 5. 3. 2015 došlo k uzavretiu zmluvy o postúpení pohľadávok už dňa 27. 3. 2015, jednalo by sa tu pre nezachovanie 90 dňovej zákonnej ochrannéj lehoty tak či tak o absolútne neplatný právny úkon a preto by žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietol i keby tento predložil dôkaz o takomto tvrdenom postúpení pohľadávky, čo ale neurobil a teda tak či tak nebola preukázaná aktívna vecná legitímáciu žalobcu na súdne uplatnenie tvrdenej pohľadávky.

57. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 a 2 CSP. V danom prípade plný úspech v spore mali žalovaní, keďže žaloba bola v celom rozsahu zamietnutá, preto podľa § 255 ods. 1 CSP im vznikol nárok na priznanie plnej náhrady trov konania. Žalovaní však náhradu žiadnych trov konania neuplatnili, zo spisu ani žiadne preukázateľné trovy konania žalovaných nevyplývajú, preto súd v zmysle § 262 ods. 1 a 2 CSP nevyhradil rozhodnutie o ich výške samostatnému uzneseniu, nakoľko nebolo by v ňom o čom rozhodovať ale o nároku na náhradu trov konania priamo rozhodol tak, že náhradu trov konania stranám sporu nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní od dňa jeho doručenia na Okresný súd Kežmarok.

V odvolaní sa má uviesť ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, spisová značka konania, ďalej sa má uviesť proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Odvolanie musí byť podpísané.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že:

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č.233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov.